TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. balandžio 2 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Įsisteigimo laisvė – Laisvė teikti paslaugas – Finansinių priemonių rinkos – Direktyva 2004/39/EB – „Mažmeninio kliento“ ir „vartotojo“ sąvokos – Sąlygos remtis vartotojo statusu – Jurisdikcijos nagrinėti prašymą apibrėžimas“

Byloje C-500/18

dėl *Tribunalul Specializat Cluj* (Klužo specializuotas teismas, Rumunija) 2018 m. gegužės 2 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2018 m. liepos 30 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

AU

prieš

Reliantco Investments LTD,

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala Bucureşti

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Vilaras, teisėjai S. Rodin (pranešėjas), D. Šváby, K. Jürimäe ir N. Piçarra,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– AU, atstovaujamo advokatų V. Berea ir A. I. Rusan,

– *Reliantco Investments LTD* ir *Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala Bucureşti*, atstovaujamos advokatų C. Stoica, L. Radu ir D. Aragea,

– Rumunijos vyriausybės, atstovaujamos iš pradžių C.-R. Canțăr, E. Gane, A. Wellman ir O.-C. Ichim, vėliau – pastarųjų trijų,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek ir J. Vláčil,

* Proceso kalba: rumunų.

– Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes, P. Lacerda, P. Barros da Costa ir L. Medeiros,

– Europos Komisijos, atstovaujamos T. Scharf, N. Ruiz García, L. Nicolae ir M. Heller,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičiančios Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinančios Tarybos direktyvą 93/22/EEB (OL L 145, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 263), 4 straipsnio 1 dalies ir 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) 7 straipsnio 2 dalies ir 17 straipsnio 1 dalies c punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant AU ginčą su *Reliantco Investments LTD* ir *Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala Bucureşti* dėl naftos kainos sumažėjimu pagrįstų ribotų pavedimų, kuriuos AU pateikė per atsakovių pagrindinėje byloje internetinę platformą ir dėl kurių jis prarado tam tikrą pinigų sumą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 93/13/EEB

3 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais (OL L 95, 1993, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288) 2 straipsnyje numatyta:

„Šioje direktyvoje:

<…>

b) „vartotojas“ – bet kuris fizinis asmuo, kuris sutartyse, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo verslu, prekyba ar profesija;

c) „pardavėjas ar tiekėjas“ – bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris sutartyse, kurioms taikoma ši direktyva veikia ne savo [veikia savo] verslo, prekybos ar profesijos tikslias, nesvarbu ar tai būtų viešoji, ar privati nuosavybė [veikla].“

4 Minėtos direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Ta sutarties sąlyga, dėl kurios nebuvo atskirai derėtasi, yra laikoma nesąžininga, jeigu pažeidžiant sąžiningumo reikalavimą dėl jos atsiranda ryškus neatitikimas tarp iš sutarties kylančių šalių teisių ir pareigų vartotojo nenaudai.“

Direktyva 2004/39

5 Direktyvos 2004/39 31 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Vienas iš šios direktyvos uždavinių yra investuotojų apsauga. Investuotojų apsaugos priemonės turėtų būti pritaikytos kiekvienai investuotojų grupei (mažmenininkams, profesionaliems investuotojams ir sandorio šalims).“

6 Minėtos direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje naudojamos šios sąvokos:

<…>

10) „klientas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuriam investicinė įmonė teikia investicines ir (ar) pagalbines paslaugas;

11) „profesionalus klientas“ – tai klientas, atitinkantis II priede nustatytus kriterijus;

12) „mažmeninis klientas“ – tai neprofesionalus klientas;

<…>

17) „finansinė priemonė“ – tai I priedo C skirsnyje nurodytos priemonės;

<…>“

7 Direktyvos 2004/39 19 straipsnyje nurodyta:

„<…>

2. Visa informacija, įskaitant investicinės įmonės pranešimus apie pardavimus, adresuota esamiems ar būsimiems klientams, turi būti teisinga, aiški ir neklaidinanti. Pranešimai apie pardavimus turi būti lengvai atskiriami.

3. Esamiems ir būsimiems klientams suprantama forma pateikiama atitinkama informacija apie:

– investicinę įmonę ir jos paslaugas,

– finansines priemones ir siūlomas investavimo strategijas; tai turėtų apimti atitinkamas gaires ir įspėjimus dėl rizikos veiksnių, susijusių su investicijomis į tas priemones arba konkrečiomis investavimo strategijomis,

– įvykdymo sistemas bei

– išlaidas ir susijusius mokesčius,

kad jie galėtų tinkamai suvokti siūlomų investicinių paslaugų ir konkrečios rūšies investicinės priemonės pobūdį ir susijusius rizikos veiksnius bei priimti investicinius sprendimus, remdamiesi turima informacija. Šios informacijos pateikimo forma gali būti standartizuota.

<…>

5. Valstybės narės užtikrina, kad teikdama investicines paslaugas, nenurodytas 4 dalyje, investicinė įmonė paprašytų esamo ar būsimo kliento pateikti informaciją apie jo žinias ir patirtį konkretaus siūlomo ar reikalaujamo produkto ar paslaugos investicijų srityje, leidžiančią investicinei įmonei įvertinti, ar klientui yra tinkama investicinė paslauga ar numatytas teikti produktas.

Jeigu, remdamasi ankstesne pastraipa gauta informacija, investicinė įmonė mano, kad produktas ar paslauga netinka esamam ar būsimam klientui, investicinė įmonė įspėja esamą ar būsimą klientą. Šio įspėjimo pateikimo forma gali būti standartizuota.

Tuomet, kai esamas ar būsimas klientas apsisprendžia nepateikti ankstesnėje pastraipoje nurodytos informacijos arba kai jis pateikia nepakankamą informaciją apie savo žinias ir patirtį, investicinė įmonė įspėja esamą ar būsimą klientą, kad toks sprendimas neleis įmonei įvertinti, ar numatoma teikti paslauga arba produktas jam tinka. Šio įspėjimo pateikimo forma gali būti standartizuota.

<…>“

8 Minėtos direktyvos I priedo C skirsnio 9 punkte numatyti „finansiniai susitarimai dėl skirtumų“.

9 Remiantis tos pačios direktyvos II priedu „profesionalus klientas – tai klientas, turintis patirties, žinių ir įgūdžių, leidžiančių jam pačiam priimti investavimo sprendimus ir tinkamai įvertinti kylančią riziką“. Pagal šį priedą profesionaliais klientais laikomi „subjektai, kurie turi gauti leidimą veiklai finansų rinkose arba kurių veikla šiose rinkose turi būti reguliuojama“.

Reglamentas (EB) Nr. 864/2007

10 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 864/2007 dėl nesutartinėms prievolėms taikytinos teisės („Roma II“) (OL L 199, 2007, p. 40) 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Šiame reglamente žala apima visas pasekmes, atsirandančias dėl delikto, nepagrįsto praturtėjimo, *negotiorum gestio* arba *culpa in contrahendo*.“

11 Šio reglamento 12 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Nesutartinėms prievolėms, atsirandančioms dėl šalių bendravimo prieš sutarties sudarymą, neatsižvelgiant į tai, ar sutartis faktiškai buvo sudaryta, taikoma teisė, kuri taikoma arba kuri būtų taikoma sutarčiai, jei ji būtų buvusi sudaryta.“

Reglamentas Nr. 1215/2012

12 Reglamento Nr. 1215/2012 18 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„kalbant apie draudimo, vartotojų ir darbo sutartis, silpnesnioji šalis turėtų būti ginama pagal jurisdikcijos taisykles, kurios yra palankesnės tokios šalies interesams negu bendrosios taisyklės“.

13 Minėto reglamento 7 straipsnyje nustatyta:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

1) a) bylose, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;

<…>

2) bylose dėl civilinės teisės pažeidimų, delikto arba kvazidelikto – vietos, kurioje įvyko ar gali įvykti žalą sukėlęs įvykis, teismuose;

<…>“

14 Šio reglamento 17 straipsnio, esančio II skyriaus 4 skirsnyje, 1 dalis suformuluota taip:

„Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su vartojimo sutartimis, kurias sudaro asmuo, vartotojas, ir kurių dalykas nėra laikomas šio asmens komercine ar profesinė veikla, nustatoma pagal šį skirsnį, nedarant poveikio 6 straipsniui ir 7 straipsnio 5 punktui, jeigu:

<…>

c) visais kitais atvejais, sutartis buvo sudaryta su asmeniu, vykdančiu komercinę arba profesinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kitu būdu tokią veiklą susiejančiu su minėta valstybe nare ar keliomis valstybėmis, įskaitant tą valstybę narę, ir jeigu sutartis priskiriama tokios veiklos sričiai.“

15 Reglamento Nr. 1215/2012 18 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Vartotojas gali pareikšti ieškinį kitai sutarties šaliai valstybės narės, kurioje yra tos sutarties šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, teismuose arba, neatsižvelgiant į kitos sutarties šalies nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, – vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos teismuose.“

16 Minėto reglamento 19 straipsnyje nurodyta:

„Šio skirsnio nuostatų galima nesilaikyti tik pagal susitarimą:

1) kuris buvo sudarytas po to, kai kilo ginčas;

2) pagal kurį vartotojui leidžiama pareikšti ieškinį kituose teismuose, nei nurodyti šiame skirsnyje; arba

3) kuris yra sudarytas tarp vartotojo ir kitos sutarties šalies, kurių abiejų nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta arba įprastinė gyvenamoji vieta susitarimo sudarymo momentu buvo toje pačioje valstybėje narėje, ir pagal kurį jurisdikcija suteikiama tos valstybės narės teismams su sąlyga, kad toks susitarimas neprieštarauja tos valstybės narės teisei.“

17 To paties reglamento 25 straipsnyje nustatyta:

„1. Jeigu šalys, neatsižvelgiant į jų nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, yra susitarusios, kad valstybės narės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti iš konkrečių teisinių santykių, tas teismas (tie teismai) turi jurisdikciją, išskyrus atvejus, kai pagal tos valstybės narės teisę susitarimas yra niekinis turinio galiojimo atžvilgiu. Tokia jurisdikcija yra išimtinė, jeigu šalys nesusitarė kitaip. Susitarimas dėl jurisdikcijos:

a) sudaromas arba paliudijamas raštu;

b) priimamas tokia forma, kuri atitinka šalių tarpusavyje nustatytą praktiką; arba

c) tarptautinės prekybos arba komercijos srityje sudaromas papročius atitinkančia forma, kuri atitinka praktiką, apie kurią šalys žino arba turėjo žinoti, ir kurią tokioje prekybos arba komercijos srityje plačiai žino ir kurios nuolat laikosi sutarčių, susijusių su atitinkama konkrečia prekybos arba komercijos sritimi, šalys.

<…>

4. Susitarimai dėl jurisdikcijos ar turto patikėjimo dokumento nuostatos dėl jurisdikcijos pasirinkimo neturi teisinės galios, jeigu jie prieštarauja 15, 19 ar 23 straipsniui arba jeigu teismai, kurių jurisdikcijos išvengiama, turi išimtinę jurisdikciją pagal 24 straipsnį.

<…>“

Rumunijos teisė

18 *Codul civil* (Civilinis kodeksas) 1254 straipsnyje numatyta:

„1. Pripažinta niekine arba panaikinta sutartis laikoma niekada nebuvusia sudaryta.

2. Sutarties panaikinimas įstatyme nustatytomis sąlygomis reiškia, kad panaikinami ir ja remiantis vėliau sudaryti aktai.

3. Panaikinus sutartį kiekviena šalis grąžina kitai viską, ką iš jos gavo (natūra arba išmokų vertę atitinkantį ekvivalentą), kaip tai numatyta 1639–1647 straipsniuose, net jei išmokos buvo atliktos paeiliui arba yra tęstinio pobūdžio.“

19 Civilinio kodekso 1269 straipsnyje nustatyta:

„1. Jei, pritaikius sutarties aiškinimo taisykles, ji netapo aiški, sutartis aiškinama įsipareigojančios šalies naudai.

2. Standartinių sutarčių sąlygos aiškinamos jas pasiūliusios šalies nenaudai.“

20 *Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori* (Įstatymas Nr. 193/2000 dėl nesąžiningų sąlygų pardavėjų ar paslaugų teikėjų sutartyse su vartotojais), kuriuo į Rumunijos teisę perkeliama Direktyva 93/13, 2 straipsnio 1 dalis išdėstyta taip:

„Vartotojas – tai bet kuris fizinis asmuo arba į asociaciją susijungusių fizinių asmenų grupė, veikiantys pagal sutartį, priklausančią šio įstatymo taikymo sričiai, siekdami tikslų, nesusijusių su jų komercine, pramonine ar gamybine veikla, amatu ar profesija.“

21 Minėto įstatymo 4 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„2. Laikoma, kad dėl sutarties sąlygos nebuvo tiesiogiai su vartotoju derėtasi, jeigu ji buvo parengta nesuteikiant vartotojui galimybės daryti įtakos jos turiniui, kaip yra pardavėjų ar paslaugų teikėjų atitinkamoje prekių ar paslaugų rinkoje taikomų tipinių sutarčių arba bendrųjų pardavimo sąlygų atveju.

3. Faktas, kad buvo tiesiogiai su vartotoju derėtasi dėl tam tikrų sutarties sąlygos aspektų arba kurios nors sąlygos, neužkerta kelio taikyti šio įstatymo nuostatų likusiai sutarties daliai, jeigu, bendrai įvertinus sutartį, paaiškėja, jog tai vis dėlto yra iš anksto vienašališkai pardavėjo ar paslaugų teikėjo parengta sutartis. Tuo atveju, kai pardavėjas ar paslaugų teikėjas tvirtina, kad dėl tipinės sąlygos buvo tiesiogiai su vartotoju derėtasi, jis turi tai įrodyti.“

22 *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital* (Įstatymas Nr. 297/2004 dėl kapitalo rinkos) 4 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Investicinės paslaugos teikiamos tarpininkaujant fiziniams asmenims, kurie veikia kaip minėtų paslaugų agentai. Savo veiklą šie asmenys vykdo tik juos pasamdžiusio tarpininko vardu ir negali investicinių paslaugų teikti savo vardu.“

23 *Ordonanța Guvernului nr. 85/2004 privind protecția consumatorilor la încheierea şi executarea contractelor la distanță privind servicii financiare* (Vyriausybės nutarimas Nr. 85/2004 dėl vartotojų apsaugos nuotoliniu būdu sudarant ir vykdant finansinių paslaugų sutartis) 4 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Prieš sudarydamas sutartį nuotoliniu būdu arba pateikdamas pasiūlymą paslaugų teikėjas turi laiku tiksliai ir aiškiai informuoti vartotoją apie šiuos savo tapatybės nustatymo elementus, nurodydamas bent jau:

<…>

c) tarpininko pavadinimą, savo statusą vykdant su vartotoju susijusią veiklą, buveinės arba tam tikrais atvejais gyvenamosios vietos adresą ir kontaktinius duomenis, telefono / telefakso numerį, pašto adresą, įmonių registrą, į kurį jis įtrauktas, ir savo unikalų registracijos numerį, kai vartotoją aptarnauja tarpininkas;

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

24 2016 m. lapkričio 15 d. AU susikūrė skaitmeninės prekybos paskyrą UFX interneto platformoje, priklausančioje *Reliantco Investments*, kad galėtų prekiauti tokiomis finansinėmis priemonėmis, kaip sutartys dėl kainų skirtumų (angl. *contract for difference*, toliau – CFD).

25 Kad susikurtų paskyrą UFX interneto platformoje, AU pasinaudojo komercinės įmonės saityno domenu ir kaip tos komercinės bendrovės plėtros direktorius susirašinėjo su bendrove *Reliantco Investments*.

26 2017 m. sausio 11 d. AU pasirašė su *Reliantco Investments* sutartį dėl iš prekybos finansinėmis priemonėmis gaunamo pelno, joje nurodęs, kad perskaitė ir suprato pasiūlymo sąlygas ir sutiko jų laikytis. Pagal tą sutartį visi iš taip sudarytos sutarties kylantys ar su ja susiję ginčai bus sprendžiami Kipro teisme, o sudarytam aktui ir visiems šalių prekybos santykiams bus taikomi Kipro teisės aktai.

27 2017 m. sausio 13 d. AU pateikė UFX interneto platformoje kelis ribotus pavedimus, pagrįstus naftos kainos sumažėjimu, ir teigia, kad dėl tų sandorių jis prarado visą į prekybos sąskaitą pervestą sumą, t. y. 1 919 720 USD (apytikriai 1 804 345 EUR).

28 2017 m. balandžio 26 d. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme AU pareiškė ieškinį atsakovėms pagrindinėje byloje. Ieškinyje jis nurodo, kad nukentėjo nuo manipuliacijų, dėl kurių prarado pirmesniame punkte nurodytą sumą, ir tokiomis aplinkybėmis prašo jas patraukti deliktinėn civilinėn atsakomybėn dėl vartotojų apsaugos nuostatų pažeidimo. Be to, tame pačiame ieškinyje jis prašo pripažinti niekinėmis tam tikras, kaip jis teigia, nesąžiningas sutarties sąlygas ir tam tikrus pavedimus, kuriuos jis pateikė UFX platformoje, ir atkurti ankstesnę šalių padėtį.

29 AU tvirtina, kad pagal Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su šio reglamento 18 ir 19 straipsniais, Rumunijos teismai turi jurisdikciją nagrinėti minėtą ieškinį, nes jis yra vartotojas, kurio gyvenamoji vieta Rumunijoje.

30 Atsakovės pagrindinėje byloje pateikia prieštaravimą, grindžiamą tuo, kad Rumunijos teismai neturi bendros jurisdikcijos. Jos tvirtina, kad pagal Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalį ir šio sprendimo 26 punkte nuodytą susitarimą dėl jurisdikcijos AU pareikštas ieškinys patenka į Kipro teismų jurisdikciją. Jos pabrėžia, kad *Eparhiako Dikastirio Lemesou* (Limasolio apygardos teismas, Kipras), kurio AU paprašė taikyti laikinąją apsaugos priemonę – Kipre esančio joms priklausančio turto areštą, pripažino savo jurisdikciją išnagrinėti šį ieškinį.

31 Be to, jos tvirtina, kad AU ieškinys grindžiamas „culpa in contrahendo“, o tai yra nesutartinė prievolė, kuriai taikomas Reglamentas Nr. 864/2007.

32 Atsakovės pagrindinėje byloje taip pat ginčija AU, kaip vartotojo, statusą; jos tvirtina, kad AU yra pelno siekiantis fizinis asmuo, nes vykdė su profesine veikla susijusius konkrečius veiksmus ir nagrinėjamos sutarties vykdymo laikotarpiu gavo 644 413,53 USD (apytikriai 605 680 EUR) pelno iš 197 sandorių, sudarytų nuo 2016 m. lapkričio mėn. iki 2017 m. sausio 13 d.; jis ginčija tik šešis iš tų sandorių.

33 Spręsdamas dėl savo jurisdikcijos nagrinėti bylą iš esmės prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad savo ieškinį AU pagrindė civiline deliktine (t. y. nesutartine) atsakomybe, kuriai iš principo būtų taikomas Reglamentas Nr. 864/2007, remdamasis savo, kaip vartotojo, statusu; tai reiškia, kad teismo jurisdikciją galima nustatyti pagal Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatas.

34 Jis taip pat abejoja argumento, kurį AU pateikė atsakydama į atsakovių pagrindinėje byloje teiginius, pagal kurį Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punkte apibrėžta sąvoka „mažmeninis klientas“ sutampa su sąvoka „vartotojas“, kaip ji suprantama Direktyvos 93/13 2 straipsnio b punkte. Iš tiesų, minėto teismo nuomone, iš tų nuostatų matyti, kad „vartotojas“ gali būti tik fizinis asmuo, kurio veikimas nesusijęs su jo profesine veikla, o „mažmeninis klientas“ gali būti tiek fizinis, tiek juridinis asmuo ar kitas subjektas, nenurodytas Direktyvos 2004/39 II priede.

35 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo 1997 m. liepos 3 d. Sprendimą *Benincasa* (C-269/95, EU:C:1997:337), kuriame Teisingumo Teismas pripažino, kad tik sutartys, kurios nepriklauso nuo profesinės veiklos ar tikslo ir su jais nesusijusios, skirtos tik privatiems individo, kaip vartotojo, poreikiams tenkinti, patenka į specialią vartotojo apsaugos sistemą, tačiau tokios apsaugos taikymas nepateisinamas, kai sutarties tikslas – profesionali veikla.

36 Be to, jis nurodo, kad Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnis, kuriame reglamentuojama jurisdikcija dėl vartojimo sutarčių, paprastai taikomas sutartimi grindžiamiems vartotojo ieškiniams, o AU ieškinys grindžiamas tik deliktine civiline atsakomybe, kuri nesusijusi su sutartiniais santykiais.

37 Tokiomis aplinkybėmis *Tribunalul Specializat Cluj* (Kliužo specializuotas teismas, Rumunija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar, aiškindamas Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punkte pateiktą sąvokos „mažmeninis klientas“ apibrėžtį, nacionalinis teismas gali (turi) taikyti tuos pačius aiškinimo kriterijus, pagal kuriuos Direktyvos 93/13/EEB 2 straipsnio b punkte apibrėžta sąvoka „vartotojas“?

2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą neigiamas, kokiomis sąlygomis „mažmeninis klientas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvą 2004/39, tokiame ginče, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, galėtų remtis vartotojo statusu?

3. Visų pirma, ar tai, kad „mažmeninis klientas“, kaip jis apibrėžtas Direktyvoje 2004/39, per palyginti trumpą laiką įvykdė daug sandorių ir investuoja labai dideles sumas į finansines priemones, kaip jos apibrėžtos Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 17 punkte, yra svarbūs kriterijai vertinant, ar „mažmeninis klientas“ turi vartotojo statusą pagal tą direktyvą?

4. Kai nacionalinis teismas sprendžia dėl savo jurisdikcijos, nes privalo, nelygu atvejis, nustatyti, ar taikomas Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies c punktas, ar 7 straipsnio 2 dalis, ar jis gali arba turi atsižvelgti į ieškovo nurodytą materialine teise grindžiamą pagrindą (būtent vien tik deliktinę atsakomybę) kaip priemonę, siekiant apibrėžti tariamai pagal Direktyvą 93/13 nesąžiningas sąlygas, kurioms taikytinos materialinės teisės normos nustatomos pagal Reglamentą (EB) Nr. 864/2007, ar dėl to, kad ieškovą galima pripažinti vartotoju, materialine teise grindžiamas jo prašymo pagrindas tampa nesvarbus?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl priimtinumo

38 Rumunijos vyriausybė abejoja, ar prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas. Ji tvirtina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turėjo suteikti daugiau informacijos apie AU ieškinį ir išdėstyti teisinius argumentus, kuriais jis grindžiamas. Ji taip pat pabrėžia, kad pateiktuose klausimuose neatsižvelgiama į AU ir *Reliantco Investments* sudarytoje sutartyje esantį susitarimą dėl jurisdikcijos. Dėl šių trūkumų prašyme priimti prejudicinį sprendimą nėra visos informacijos, būtinos tam, kad būtų galima tinkamai atsakyti į pateiktus klausimus.

39 Šiuo aspektu reikia priminti, kad tik nacionalinis teismas, nagrinėjantis bylą ir turintis prisiimti atsakomybę dėl priimtino teismo sprendimo, atsižvelgdamas į konkrečias aplinkybes vertina tiek prejudicinio sprendimo reikalingumą savo sprendimui priimti, tiek Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą (2018 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Wightman ir kt.*, C-621/18, EU:C:2018:999, 26 punktas).

40 Be to, preziumuojama, kad nacionalinio teismo pateikti klausimai dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytus teisinius pagrindus ir faktines aplinkybes, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, yra reikšmingi (2019 m. spalio 24 d. Sprendimo *État belge*, C-35/19, EU:C:2019:894, 29 punktas).

41 Vis dėlto, jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, arba jeigu Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinos tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus, jis gali atmesti prašymą priimti prejudicinį sprendimą kaip nepriimtiną (2019 m. spalio 17 d. Sprendimo *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, 20 punktas).

42 Tačiau pagal bendradarbiavimo principą, kuriuo grindžiami nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo santykiai vykstant procesui dėl prejudicinio sprendimo priėmimo, nesant tam tikrų išankstinių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo išvadų, šis prašymas nebūtinai tampa nepriimtinas, jeigu, nepaisant šių trūkumų, Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į bylos medžiagos duomenis, mano galintis naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui (2019 m. spalio 17 d. Sprendimo *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, 21 punktas).

43 Šiuo atveju, kaip nustatyta šio sprendimo 41 ir 42 punktuose nurodytoje jurisprudencijoje, kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas apibrėžė teisinius pagrindus ir faktines aplinkybes, o Teisingumo Teismas neturi tikrinti tų duomenų tikslumo ir jais remdamasis gali atsakyti į jam pateiktus klausimus, reikia pripažinti, kad šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl pirmų trijų klausimų

44 Pirmais trimis klausimais (juos reikia nagrinėti kartu) prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad fizinis asmuo, kuris pagal sutartį, kaip antai CFD, sudarytą su finansų bendrove, šios bendrovės tarpininkaujamas vykdo finansines operacijas, gali būti laikomas „vartotoju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, ir ar taip jį kvalifikuojant svarbu atsižvelgti į tokius veiksnius: faktą, kad per palyginti trumpą laikotarpį šis asmuo įvykdė daug sandorių arba kad jis į šiuos sandorius investavo dideles pinigų sumas, arba kad tas asmuo yra „mažmeninis klientas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punktą.

45 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalis taikoma tuo atveju, kai įvykdytos trys sąlygos, t. y. pirma, sutarties šalis yra vartotojas, kuris veikia siekdamas tikslo, kurį galima laikyti nesusijusiu su jo profesine veikla, antra, sutartis tarp tokio vartotojo ir profesionalaus tarpininko iš tikrųjų buvo sudaryta ir, trečia, tokia sutartis priklauso vienai iš minėto 17 straipsnio 1 dalies a–c punktuose nurodytų kategorijų. Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl jei viena iš trijų sąlygų neįvykdyta, jurisdikcija negali būti nustatyta pagal vartojimo sutartims taikomas taisykles (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

46 Kaip matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, šioje byloje Teisingumo Teismui pateikti pirmasis–trečiasis klausimai susiję su pirmąja iš šių trijų sąlygų, t. y. sutarties šalies „vartotojo“ statusu.

47 Šiuo klausimu reikia priminti, kad sąvoką „vartotojas“, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 17 ir 18 straipsnius, reikia aiškinti siaurai, atsižvelgiant į šio asmens padėtį vadovaujantis konkrečia sutartimi pagal tos sutarties pobūdį ir tikslus, o ne į subjektyvią šio asmens padėtį, nes tas pats asmuo tam tikrų sandorių atvejais gali būti laikomas vartotoju, o kitų – ūkio subjektu (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 41 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija)

48 Tuo remdamasis Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad minėtame reglamente nustatytos specialios taisyklės, skirtos vartotojui, kaip silpnesnei šaliai, apsaugoti, taikomos tik sutartims, kurios niekaip nėra susijusios su asmens verslu ar profesija ir buvo sudarytos siekiant patenkinti tik privačius jo vartojimo poreikius (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

49 Ši speciali apsauga nėra pateisinama sutarčių, kurių tikslas yra profesinė veikla, net jeigu ja numatyta verstis ateityje, atveju, nes būsimas veiklos pobūdis visai nekeičia to, kad tai yra profesinė veikla (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 43 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija)

50 Vadinasi, Reglamento Nr. 1215/2012 17–19 straipsniuose numatytos specialios jurisdikcijos taisyklės iš esmės taikomos tik tuomet, kai šalių sudarytos sutarties tikslas nėra atitinkamų prekių ar paslaugų naudojimas profesiniams tikslams (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 44 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

51 Dėl sutarčių, kaip antai CFD, kurias fizinis asmuo sudaro su finansų bendrove, Teisingumo Teismas nusprendė, kad tokios finansinės priemonės patenka į Reglamento Nr. 1215/2012 17–19 straipsnių taikymo sritį (2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 49 punktas).

52 Be to, reikia priminti, jog pagal to reglamento 17 straipsnio 1 dalį nereikalaujama, kad vartotojas, sudaręs sutartį, kurios dalykas nelaikomas jo profesine veikla, veiktų kokiu nors konkrečiu būdu (šiuo klausimu žr. 2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 58 punktą).

53 Tuo remdamasis Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad tokie veiksniai, kaip sandorių, sudarytų pagal tokias sutartis, kaip CFD, vertė, su šių sutarčių sudarymu susijusios rizikos patirti finansinių nuostolių dydis, galimos asmens žinios ir patirtis finansinių priemonių srityje arba jo aktyvūs veiksmai sudarant tokius sandorius, iš esmės patys savaime neturi reikšmės (šiuo klausimu žr. 2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 59 punktą).

54 Tą patį galima pasakyti apie aplinkybę, kad per palyginti trumpą laikotarpį vartotojas sudarė daug sandorių arba kad jis investavo į tuos sandorius dideles sumas.

55 Atsakant į klausimą, ar kvalifikuojant asmenį kaip „vartotoją“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalį, svarbu, kad tas asmuo yra „mažmeninis klientas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punktą, reikia priminti, kad aplinkybė, jog asmuo yra „mažmeninis klientas“, kaip tai suprantama pagal pastarąją nuostatą, iš esmės savaime neturi reikšmės kvalifikuojant šį asmenį kaip „vartotoją“, kaip tai suprantama pagal pirmąją nuostatą (šiuo klausimu žr. 2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 77 punktą).

56 Tokiomis aplinkybėmis klausimas, ar sąvoką „mažmeninis klientas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punktą, reikia aiškinti laikantis tų pačių kriterijų, kuriais vadovaujamasi aiškinant Direktyvos 93/13 2 straipsnio b punkto sąvoką „vartotojas“, taip pat neturi reikšmės.

57 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį–trečiąjį klausimus reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: fizinis asmuo, kuris pagal tokią sutartį, kaip CFD, sudarytą su finansų bendrove, šios bendrovės tarpininkaujamas vykdo finansines operacijas, gali būti laikomas „vartotoju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jei šios sutarties sudarymas nepriskiriamas prie to asmens profesinės veiklos; tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Taip jį kvalifikuojant tokie veiksniai, kaip faktas, kad per palyginti trumpą laikotarpį vartotojas įvykdė daug sandorių arba kad jis į šiuos sandorius investavo dideles pinigų sumas, neturi reikšmės; iš principo nereikšmingas ir pats faktas, kad tas asmuo yra „mažmeninis klientas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2004/39 4 straipsnio 1 dalies 12 punktą.

Dėl ketvirtojo klausimo

58 Ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Reglamentą Nr. 1215/2012 reikia aiškinti taip: sprendžiant dėl jurisdikciją turinčio teismo, ieškiniui dėl civilinės deliktinės atsakomybės, kurį vartotojas pareiškė kitai sutarties šaliai, taikomas to reglamento II skyriaus 4 skirsnis.

59 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją, atsižvelgiant į tai, jog Reglamentu Nr. 1215/2012 panaikinamas ir pakeičiamas 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42), kuris pakeitė 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32) su pakeitimais, padarytais vėlesnėmis konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos, Teisingumo Teismo pateiktas šių teisės aktų nuostatų aiškinimas taikomas ir Reglamento Nr. 1215/2012 nuostatoms, kai šias nuostatas galima laikyti „lygiavertėmis“ (2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 23 punktas).

60 Reikia pabrėžti, kad Reglamento Nr. 44/2001 15 straipsnis, kuris atitinka Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnį, taikomas tik tuomet, kai nagrinėjamas ieškinys susijęs su vartotojo ir pardavėjo ar tiekėjo sudaryta sutartimi. Iš Reglamento Nr. 44/2001 15 straipsnio 1 dalies ir to paties straipsnio tos pačios dalies c punkto įžanginių dalių formuluotės matyti, jog šiomis nuostatomis reikalaujama, kad tarp vartotojo ir asmens, kuris vykdo komercinę ar profesinę veiklą, būtų „sudaryta sutartis“. Šis teiginys pagrįstas minėto reglamento II skyriaus 4 skirsnio, kuriame yra 15 straipsnis, pavadinimu „Jurisdikcija, susijusi su vartotojų sutartimis“ (2009 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Ilsinger*, C-180/06, EU:C:2009:303, 52 ir 53 punktas).

61 Be to, analizuodamas 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo 13 straipsnio pirmą pastraipą, taip pat atitinkančią Reglamento Nr. 1215/2012 17 straipsnį, Teisingumo Teismas nusprendė, kad negalima pritarti šios konvencijos aiškinimui, dėl kurio tam tikriems vartotojo sudaryta sutartimi grindžiamiems reikalavimams būtų taikomos minėtos konvencijos 13–15 straipsniuose nustatytos jurisdikcijos taisyklės, o kitiems ieškiniams, su šia sutartimi taip glaudžiai susijusiems, kad negalima nuo jos atskirti, būtų taikomos kitos taisyklės (2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 56 punktas).

62 Būtinybė kiek įmanoma išvengti jurisdikciją dėl tos pačios sutarties turinčių teismų daugėjimo *a fortiori* akcentuotina vartotojo sutarties su pardavėju arba tiekėju atveju (šiuo klausimu žr. 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 57 punktą).

63 Atsižvelgiant į tai, kad jurisdikciją turinčių teismų daugėjimas gali pabloginti ypač silpna laikomos šalies, kaip antai vartotojo, padėtį, dėl tinkamo teisingumo vykdymo interesų jis turėtų galėti į tą patį teismą kreiptis dėl visų sunkumų, galinčių kilti iš sutarties, kurią vartotojas tariamai buvo paskatintas sudaryti, pardavėjui arba tiekėjui pasirinkus formuluotes, galinčias suklaidinti kitą sutarties šalį (šiuo klausimu žr. 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 58 punktą).

64 Vadinasi, kad Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnis būtų taikomas ieškiniui, kurį vartotojas pareiškė pardavėjui arba tiekėjui, neatsižvelgiant į kitas to reglamento 17 straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas, šios dvi šalys turi būti realiai sudariusios sutartį ir tas ieškinys turi būti neatskiriamai susijęs su ta sutartimi.

65 Šiuo atveju dėl AU santykių su *Reliantco Investments Limassol Sucursala București*, *Reliantco Investments* filialu, svarbu pažymėti, kad iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos nematyti, kad šios dvi šalys yra sudariusios sutartį.

66 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 60 punkte, kadangi ieškinys pareikštas tokiomis aplinkybėmis, kai minėtos šalys nėra sudariusios sutarties, jam netaikomas Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnis.

67 Dėl šio skirsnio taikymo AU ieškiniui, kiek jis pareikštas bendrovei *Reliantco Investments*, su kuria AU yra sudaręs sutartį, reikia pažymėti, kad iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad tas ieškinys grindžiamas būtent nacionalinės teisės nuostatomis, susijusiomis su vartotojų apsauga, t. y. paslaugų teikėjo pareiga prieš sudarant sutartį vartotojus informuoti apie teikiamas paslaugas ir galimą jiems teksiančią riziką, jiems patarti ir juos įspėti.

68 Vadinasi, minėtu ieškiniu siekiama, kad būtų nustatyta pardavėjo arba tiekėjo atsakomybė už ikisutartinių prievolių vartotojui, su kuriuo sudaroma sutartis, neįvykdymą (prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi tai patikrinti).

69 Tokį ieškinį reikia pripažinti neatskiriamai susijusiu su sutartimi, kurią vartotojas sudarė su pardavėju arba tiekėju, todėl šiam ieškiniui taikomas Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 4 skirsnis.

70 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad AU ieškiniu siekiama, kad pardavės arba tiekėjas būtų patrauktas atsakomybėn už „culpa in contrahendo“, numatytą Reglamento Nr. 864/2007 2 straipsnio 1 dalyje, taikomoje nesutartinėms prievolėms.

71 Atvirkščiai, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 864/2007 12 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad nesutartinėms prievolėms, atsirandančioms dėl šalių bendravimo prieš sutarties sudarymą, neatsižvelgiant į tai, ar sutartis faktiškai buvo sudaryta, taikoma teisė, kuri taikoma arba kuri būtų taikoma sutarčiai, jei ji būtų buvusi sudaryta.

72 Šio sprendimo 69 punkte padaryta išvada patvirtina būtinybę suderinti Reglamento Nr. 1215/2012 ir Reglamento Nr. 864/2007 aiškinimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *ERGO Insurance ir Gjensidige Baltic*, C-359/14 ir C-475/14, EU:C:2016:40, 43 punktą), nes tiek iš sandorių, įvykdytų prieš sudarant sutartį, kylančiai prievolei taikoma teisė, tiek jurisdikciją nagrinėti ieškinį dėl tokios prievolės turintis teismas nustatomi atsižvelgiant į numatytą sudaryti sutartį.

73 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Reglamentą Nr. 1215/2012 reikia aiškinti taip: sprendžiant dėl jurisdikciją turinčio teismo, vartotojo pareikštam ieškiniui dėl civilinės deliktinės atsakomybės taikomas šio reglamento II skyriaus 4 skirsnis, jei jis yra neatsiejamai susijęs su to vartotojo ir pardavėjo arba tiekėjo faktiškai sudaryta sutartimi; tai turi patikrinti nacionalinis teismas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

74 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 17 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: fizinis asmuo, kuris pagal tokią sutartį, kaip sutartis dėl kainų skirtumų, sudarytą su finansų bendrove, šios bendrovės tarpininkaujamas vykdo finansines operacijas, gali būti laikomas „vartotoju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jei šios sutarties sudarymas nepriskiriamas prie to asmens profesinės veiklos; tai turi**

patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Taip jį kvalifikuojant tokie veiksniai, kaip faktas, kad per palyginti trumpą laikotarpį minėtas asmuo įvykdė daug sandorių arba kad jis į šiuos sandorius investavo dideles pinigų sumas, neturi reikšmės; iš principo nereikšmingas ir pats faktas, kad tas asmuo yra „mažmeninis klientas“, kaip tai suprantama pagal 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičiančios Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinančios Tarybos direktyvą 93/22/EEB, 4 straipsnio 1 dalies 12 punktą.

2. **Reglamentą Nr. 1215/2012 reikia aiškinti taip: sprendžiant dėl jurisdikciją turinčio teismo, vartotojo pareikštam ieškiniui dėl civilinės deliktinės atsakomybės taikomas šio reglamento II skyriaus 4 skirsnis, jei jis yra neatsiejamai susijęs su to vartotojo ir pardavėjo arba tiekėjo faktiškai sudaryta sutartimi; tai turi patikrinti nacionalinis teismas.**

Parašai.